

عنوان مقاله:

بررسی تبیین آیین عبودیت و بندگی در دعای ابوحزمه

محل انتشار:

پنجمین کنفرانس بین المللی علوم اسلامی، پژوهش های دینی و حقوق (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

نجمه انصاری - دکتری علوم قرآن و حدیث دانشگاه آزاد اسلامی واحد فسا

صفرعلی عارف خانی - دانشجوی دکتری فلسفه و کلام دانشگاه آزاد اسلامی، واحد تهران مرکزی

خلاصه مقاله:

دعا نوعی عبادت و نشان از خضوع و بندگی است که مانند سایر عبادات آثار تربیتی دارد، از جمله دعاهایی که در ماه مبارک رمضان به خواندن آن تاکید می شودف دعای ابوحزمه ثمالی است که وجود مبارک امام زین العابدین (ع) در تمام سحرهای ماه مبارک رمضان می خواندند. این دعا در جوامع روایی و حدیثی ما آمده، در مصباح کفعمی و در اقبال سیدین طاووس نیز وجود دارد. مرحوم سیدین طاووس می گویند: «با سند خاصی که ما به هارون بن موسی تلعلکبری داریم، او از حسن بن محبوب سراد و او از ابوحزمه ثمالی نقل می کند». این هارون بن موسی تلعلکبری که ابن طاووس سلسله سندش درنقل این دعای نورانی به او ختم می شود، از بزرگان حدیث بوده و مورد وثوق است. دعا طبق بیان نورانی امام سجاد (ع) بهترین عبادت است و ذات اقدس الهی در این آیه مبارکه که فرمود: «ادعونی استجب لکم ان الذین یستکبرون عن عبادتی سیدخلون جهنم داخرین»؛ (غافر/۶۰) به سه نکته اشاره کرد. نکته اول این که دعا عبادت است، دوم این که ترک دعا استکبار است و سوم این که خداوند مستکبران را، یعنی تارکان دعا را به دوزخ تهدید کرده است.

کلمات کلیدی:

تبیین، عبودیت، بندگی، دعای ابوحزمه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1306875>

